

вата му се замаиваше, искаше му се да направи нещо друго, нещо по-голямо, но не знаеше точно какво. Също тъй беше, когато играеха веднаж на криеница и Пенито бе до него, зад бъчвата в зимника. То се бе притиснало, долепило лице до неговото и той усещаше дъхът му, който смътно миришеше на мляко. Той не разбираше тогава какво му е, но неочаквано стисна ръката на момиченцето над лакътя толкова силно, че то извика...

Затръшна се наблизо врата, чуха се стъпки и проточен вик от къщата:

— Кът-кът-кът-кът!

В един миг цигарите бяха смачкани и тримата размахаха ръце да развеят дима.

— У-у! То било Кера, слугинята — обади се Дечо. — Храни кокошките... Язык! Отидоха цигарите!...

Слугинята се прибра. Момчетата отново се простряха на земята. Стана съвсем тихо. Златан се примъкна още по-близо до другите. Гласът му бе снишен и таинствен.

— Ей, чухте ли? Таласъмът пак се показал онази нощ!

— Кой таласъм?... Кога? — скочи Борю.